

úgy bele veszett a lelkem, hogy négykézláb se tudott belőle kievickélni, hanem ott áll megfenekelve a gyönyörű, egyenesre elhúzott pitvar közepén, akkor eszmélt rá az anyja, mi történt. De annyira elmerengett Örzse, hogy még csak ki se lökte a magzatját. Nem, inkább ölbe kapta, megcsókolta, kivitte szépen és elbabusgatta.

„Gyere lelkem gyerekem, lemoslak, lemosom azt a gyöngö galambtestedet.“ Így mondta, így ám, pedig hej máskor. Nem is igen vesződött azzal a fene tapasztással. Ki tudja, felvirrad-e ő még holnapra. Ki tudja nem marad-e ez a csöppség árván. Majd jön ide valami ördög-szánhozta boszorkány, az fogja püffölni az ő vérét. Hej! keserű lett ám a szive Örzsenek, de olyan keserű, mint az epe. Szorította keblére ész nélkül a kis Pannát, aki nem tudta elgondolni, hogy mi lelhetne anyját. Csak mikor látta, hogy igazán sír, akkor ő is rákezdté.

„Ne ríjjék anyám,“ csipogta és akkora könnyek folytak le a két orcáján, mint a babszem.

A nap lebukott az uralyi völgybe. Örzse lelkem úgy érezte, hogy már talán be se tud menni a maga lábán a házba. Fölkecmergett mégis a padlásra a rozoga létrán és ott összeresgélt holmi viseltes ruhákat. Meg kell a szép ágyat kimélni.

Üres szemekkel nézett körül és bizony jó szerivel az Isten irgalma vitte le, nem a maga lába. Mikorra leért, hét szint váltott az orcája. Gyöngö hangon mondta a kapun behajtható emberének:

„Jó vóna elmenni érte.“

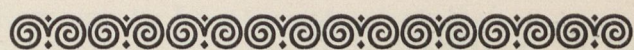
„Megyek“ tudta már azt a gazda kiért kell menni.

„Haza jönnek a gyerekek, hát homokolják föl a pitvart. Meg a ház elejét is el kell seperni.“

Már a harmadik háznál járt az ember, mikor ezt utána szólta. Azután még egyszer körülnézett, a nap már egészen hanyat vágta magát az uralyi völgyben. A haza ténfergő nyáj kolompólása is hallatszott messziről. Örzse nézett egy percig, fölkapta kicsinyét.

„Ha összetörtök valamit, ha nem lesztek szófogadók, megnyúzlak, tudod-e?“

Nem tudta tovább mondani. Megakadt a szó a torkán. Befordult a házba és kezdte lebontani a szép tornyosra fölvetett ágyat.

Nosztalgia.

Írta: Majthényi György.

Ott is a messzi kisvárosban
Napos vasárnap délután van ...

Egy mély és hűvös kapúbolt alól
Siralmas, ócska verkli hangja szól
Litániáról jönnek asszonyok
Sovány kezük az olvasón mozog
S a széles utcán játszó gyerekek
— Mind új ruhában — olyan merevek.
A sétatér körül egy friss palánk
Tört fogakkal néz mosolyogva ránk
Míg bent a fáradt topolyák alatt
Szegény diákok várnak lányokat
Piros szobákban, zöld zsalúk mögött
Alusznak most a csipkefüggönyök
S a puha csöndben pohos zöld legyek
Zümmögnek szelid szunnyadók felett.

Vasárnap este, ünnep délután
Még járnak ki az állomásra tán
Hosszú sorokban a jó emberek
Kiket a gép s a sör megihletett?
És lent, az erdős, alvó kert alatt
Ha növény hold lesi az árnyakat
Egy ember, kit kihajt az esti láz
Töröften, búsan, még harmonikáz?

Oly régen volt. De most is este van.
Az est megáll, a nappal elrohan.

A két torony s a kék hegyek megett
Az est sötét kalappal integet.

